

Sygn. akt IV CNP 79/12

POSTANOWIENIE

Dnia 14 marca 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Mirosław Bączyk

w sprawie ze skargi pozwanego
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku
Sądu Okręgowego w L.
z dnia 29 maja 2003 r., w sprawie z powództwa Agencji Nieruchomości Rolnych w
Warszawie
Oddziału Terenowego w L.
przeciwko T.W.
o wydanie nieruchomości,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 14 marca 2013 r.,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Pozwany T. W. złożył skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem wyroku Sądu Okręgowego w L. z dnia 29 maja 2003 r. (sygn. akt I C .../02). Stwierdził, że wyrok ten narusza wskazane w skardze przepisy prawa procesowego i materialnego (pkt I skargi). W końcowym fragmencie skargi skarżący wyjaśnił, że w sprawie zakończonej wyrokiem z dnia 29 maja 2003 r. „pozwany był reprezentowany przez pełnomocnika z wyboru, który z niewiadomych pozwanemu przyczyn nie wniósł wniosku o uzasadnienie niekorzystnego wyroku, ani nie wniósł apelacji do Sądu drugiej instancji” (s. 7 skargi).

Pozwany nie był w stanie zadbać o swoje sprawy, bowiem był chory i nie miał pieniędzy na opłacenie pomocy prawnej. Wnoszona skarga o wznowienie postępowania nie spowodowała uchylecia zaskarżonego wyroku.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia sądowego jest szczególnym środkiem zaskarżenia wymagającym spełnienia określonych rygorów prawych przewidzianych w art. 424¹ i nast. k.p.c. Co do zasady skarga przysługuje od prawomocnego wyroku sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie (wyjątkowo - od prawomocnego wyroku sądu pierwszej instancji; art. 424¹ § 1 i § 2 k.p.c.). Jednocześnie skarga powinna zawierać elementy wskazane w art. 424⁵ § 1 k.p.c., w tym - wykazanie tego, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe (art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c.). Taki stan z pewnością nie zachodzi wówczas, gdy reprezentujący stronę pełnomocnik nie wnosił środków zaskarżenia (np. apelacji) w normalnym biegu instancji (s. 7 skargi). Już z tej przyczyny skarga ulega odrzuceniu jako niedopuszczalna (art. 424⁸ § 2 k.p.c.). Niezależnie od tego istnieją podstawy do przyjęcia, że skargę wniesiono z uchybieniem terminu przewidzianego w art. 424⁶ § 1 k.p.c.

Z przedstawionych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 424⁸ § 2 k.p.c. odrzucił skargę.

jw